

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ

Αγαπητοί μας,

Διανύουμε το στάδιο της αγίας και μεγάλης Τεσσαρακοστής, μιας περιόδου κατά την οποία η αγία μας Εκκλησία ως φιλόστοργη μάνα, καλεί τα τέκνα της σε εγρήγορση και αγώνα πνευματικό, με σκοπό την ενίσχυση και την προετοιμασία για την μεγάλη εορτή της Αναστάσεως.

Βρεθήκαμε κι εμείς εδώ στην Πόλη του Αγίου Δημητρίου, την Θεσσαλονίκη μας, φιλοξενούμενοι σ' αυτόν τον περικαλλή ναό της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, ερχόμενοι από τον υψιβάμονα Άθωνα, το Περιβόλι της Παναγίας, μεταφέροντας ταπεινά ένα μήνυμα χαράς, ενότητας και ελπίδας στην αγάπη σας, κάτι πού φαντάζει σαν όνειρο στις δύσκολες ημέρες πού διάγουμε.

Η κόπωση και η εξουθένωση που προκαλεί ο αγώνας και η προσπάθεια, ενώ βαδίζουμε προς το μέσον της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, δημιουργεί την ανάγκη για ανάπαυση και ξεκούραση. Η συνεχής πάλη με τον πειρασμό, τους λογισμούς και τις σκέψεις, εξαντλεί και η αναζήτηση της ανάπαυσης γίνεται αναγκαία. Σε ποιο άλλο σίγουρο μέρος εκτός από την αγκαλιά της Παναγίας μπορεί να τρέξει κανείς και να βρει την ανάπαυση από τον κόπο, την δροσιά από τον καύσωνα;

Μες στην αγκαλιά της Παναγίας αναπαύεσαι, ανασαίνεις ελεύθερα, νιώθεις ελεύθερος και απαλλαγμένος από μέριμνες, ανανεώνεσαι και είσαι έτοιμος να συνεχίσεις τον αγώνα σου. Γι' αυτό πολύ σοφά οι Άγιοι Πατέρες καθιέρωσαν, στο τέλος κάθε εβδομάδος της μεγάλης τεσσαρακοστής, την Παρασκευή εσπέρας, να διαβάζουμε την όμορφη και λαοφιλή ακολουθία των Χαιρετισμών της Παναγίας. Ποιος μπορεί να αμφισβητήσει την χαρά και την συγκίνηση που προκαλεί η έντονη παρουσία της Παναγίας, η Οποία έρχεται σαν δροσερό νερό μέσα τον καύσωνα της κοπιαστικής εβδομάδος που ήδη πέρασε, δροσιζοντας τα διψασμένα παιδιά της.

Η Παναγία μας ως μάνα του Θεού γίνεται και μάνα των ανθρώπων. Η παρουσία Της στην ζωή μας καταλυτική. Η παρουσία Της είναι η αποκάλυψη της αγάπης του Θεού και του σχεδίου που

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ

έχει για την σωτηρία μας, ως προορισμένη “πρό αιώνων και εκλεγμένη εκ πασών των γενεών” να φέρει την χαρά στον κόσμο.

Ξεχωριστή θέση μέσα σ’ αυτό το κατανυκτικό στάδιο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής έχει η εορτή του ευαγγελισμού της Θεοτόκου. “Εὐαγγελίζου γη χαράν μεγάλην...” ψάλλει ο υμνωδός, βλέποντας τον Αρχάγγελο Γαβριήλ να ευαγγελίζεται στην Παρθένο Μαρία το μήνυμα της Χαράς. Την καλή είδηση ότι έρχεται επιτέλους η χαρά στον κόσμο, ο Χριστός, για να τον αναστήσει από την θλίψη και την απελπισία, στην οποία έχει περιέλθει. Η χαρά, όμως, έπρεπε να έρθει δια μέσου της Παρθένου, σύμφωνα με το πάνσοφο σχέδιο τού Θεού. Έφθασε η στιγμή, κατά την οποία, ο Αρχάγγελος μεταφέρει στην Παρθένο την βούληση τού Θεού για την σωτηρία του ανθρώπου. Όλα, όμως, εξαρτώνται από την βούληση της Παρθένου... Όλοι περίμεναν να ακουστεί από τα χείλη Της η καταφατική απάντηση «ιδού η δούλη Κυρίου· γένοιτο μοι κατά τὸ ρῆμά σου». Έπρεπε ελεύθερα, χωρίς πίεση, να αποδεχθεί η Παρθένος την βούληση του Θεού.

Η ελευθερία ως ιδιότητα του Θεού με την δημιουργία έγινε και ιδιότητα του ανθρώπου. Συνεπώς, ο Θεός σεβόμενος την ελευθερία της Παρθένου Μαρίας περίμενε....

Σαν εικόνα έρχεται στον νου αυτή η στιγμή. Η φύση όλη, οι άνθρωποι, ο Αρχάγγελος Γαβριήλ, ακόμη και ο ίδιος ο Θεός περιμένουν την Παναγία! Όλοι κρέμονται από τα χείλη Της και περιμένουν να βγει ο λόγος, η απάντησή Της. Όλοι περιμένουν να ακουστεί από τα χείλη της η κατάφαση αυτή που θα αναγγείλει την σωτηρία. “Ίδού η δούλη Κυρίου” απεκρίθη η Κόρη της Ναζαρέτ και το χαρμόσυνο μήνυμα σκόρπισε παντού την άνοιξη που έρχεται μετά από την βαρχειμωνιά.

Έγινε η Παναγία το μέσον για να έρθει στην ζωή μας η άνοιξη, διαλύοντας την μουντάδα και το σκοτάδι που είχε κυριεύσει την ζωή μας. Η έλευση του Χριστού έφερε το Φως στην ζωή του ανθρώπου.

Ο ευαγγελισμός της Παναγίας ήταν και η αποκάλυψη της ενεργής παρουσίας του Θεού στην ζωή μας. Μέσα στο σκοτάδι που δημιούργησε με τις αποφάσεις και τις ενέργειές του ο ίδιος ο άνθρωπος για να ζει, δεν έβρισκε τρόπο να σηκωθεί, δεν μπορούσε να διακρίνει κάτι που θα τον έσωζε από την κατάσταση που βρέθηκε. Είχε φθάσει σε απόλυτο αδιέξοδο, είχε ξεχάσει ακόμη και τον Θεό.

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ

Ο Θεός όμως ήταν παρών συνεχώς στην ζωή του από την πρώτη στιγμή, δεν τον εγκατέλειψε ποτέ η αγάπη και πρόνοιά Του. Αν και η παρακοή είχε ως αποτέλεσμα την έξωση από τον παράδεισο, ο Θεός δεν απομακρύνθηκε.

Μέσα στην Αγ. Γραφή θα παρατηρήσουμε ότι αναφέρονται χαρακτηριστικά δύο πολύ βασικά γνωρίσματα του Θεού, η Δύναμη και η Ευσπλαχνία Του. Και οι δύο αυτές ιδιότητες του Καλού μας Θεού φαίνονται παντού μέσα στη Δημιουργία, ιδιαιτέρως όμως στη μέριμνά Του και στο ενδιαφέρον Του για τον άνθρωπο, την κορωνίδα της δημιουργίας, μη του λείπει τίποτε από «τα εγκόσμια και υπερκόσμια αγαθά» του Δημιουργού Θεού μας.

Ο Πανάγαθος Θεός, αφού τελείωσε την δημιουργία του κόσμου, άφησε για το τέλος το τελειότερο δημιούργημά Του, τον άνθρωπο. Η αγάπη Του γι' αυτόν ήταν τόσο μεγάλη, πού τον κατέστησε άρχοντα και κυρίαρχο της δημιουργίας!

Μέσα, λοιπόν, σε όλη την δημιουργία, ως κυρίαρχος πλέον, ο άνθρωπος είχε την απόλυτη εξουσία να διαχειρίζεται τα πάντα, τόσο την άψυχη, όσο και την έμψυχη φύση! Έναν μόνο περιορισμό του έβαλε ο Θεός: «από τον καρπό του δένδρου της γνώσεως του καλού και του κακού μη φάτε...»! (Γεν. β' 17).

Τι ήταν αυτό το δένδρο της γνώσεως του καλού και του κακού; Από τι προσπάθησε ο καλός Θεός να αποτρέψει τους ανθρώπους, αφού τα πάντα εποίησε «λίαν καλώς»;

Το δένδρο εκείνο, το οποίο στο μέσον του παραδείσου φύτευσε ο Θεός, και από του οποίου την απόλαυση εμπόδισε τούς πρωτόπλαστους, ήταν μία θεωρία - όραση της Θεότητας, καθώς μάς διδάσκει ο Θεολόγος Γρηγόριος. «Θεωρία γάρ ἦν τὸ φυτον».

Δεν ήταν όμως μία θεωρία απλή, μια ενέργεια δηλαδή της όρασης. Γιατί με απλή θεωρία οι δύο προπάτορές μας, έβλεπαν και θεωρούσαν καθημερινά τον Θεό.

Παραθέτουμε εδώ χαρακτηριστικό απόσπασμα από την ομιλία περί πίστεως του Νικηφόρου Θεοτόκη: «ἦτον μία θεωρία περίεργος, και ἐξεταστική· μία θεωρία, διὰ της οποίας ἔπρεπεν ο νοῦς των πρωτοπλάστων, ἂν ἤθελε νὰ θεωρήσῃ, νὰ ἐξετασῃ, και νὰ ἐρευνήσῃ τὴν φύσιν του Θεοῦ. και διὰ τούτο ξύλον της γνώσεως, ἐκείνο τὸ ξύλον τὸ ὠνόμασεν η ἀγία Γραφή. και ημεῖς βλέπομεν μέσα εἰς τὴν ἀγίαν Γραφήν, πῶς ο Θεός ἐμπόδισε τοὺς

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ

πρωτοπλάστους από μίαν τέτοιαν θεωρίαν, και τούς ἐμπόδισε μὲ προσταγὴν μεγάλην, μὲ φοβερισμὸν θανάτου. Διατι; Διατὶ νὰ τούς ἐμποδίση ὁ Θεός, και νὰ μὴν τούς ἀφήσῃ νὰ ἐρευνήσουν, και νὰ καταλάβουν τὴν φύσιν του; ὁ ὄφρις εἶπε πῶς τούς ἐμπόδισε διὰ νὰ μὴ γένουν Θεοί. Μὰ ψεῦδος εἶναι ἐτοῦτο διαβολικόν. Ἐπειδὴ εἰς τὸν Θεὸν δὲν χωρεῖ πάθος, και δὲν ἔχει τόπον ὁ φθόνος ολοτελῶς. Ὁ Θεός, χριστιανοί μου, τούς ἐμπόδισε, διατὶ αὐτὸς οπου τούς ἐδημιούργησεν, ἐγνώριζε, πῶς ὁ νοῦς τους δὲν ἤμπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὴν φύσιν τῆς Θεότητος του· και θέλοντας νὰ ἐρευνᾷ, και νὰ ἐξεταζῇ, σκοτιζεται, ἀπιστιζει, και ἀπελπίζεται. και εἰς τουτο μᾶς βεβαιώνει ὁ ἴδιος ὁ Θεός.

Κατεβαίνει μίαν φορὰν ὁ Θεὸς εἰς τὸ ὄρος του Σινᾶ, διὰ νὰ δώσῃ τὸν νόμον του εἰς τὸν Μωϋσῆν. και διὰ νὰ πληροφορηθοῦν οἱ Ἰσραηλῖται ὅλοι, πῶς ὁ Θεὸς ἐκατέβη εἰς τὸ Σινᾶ, και ομιλεῖ μὲ τὸν Μωϋσῆν, ἀστράπτει, και βροντᾷ ὅλον τὸ ὄρος Σινᾶ· ἐκεῖ νεφέλη σκοτεινὴ ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω τὸ ὄρος καλύπτει· ἐκεῖ καπνὸς οπου ἕως οὐρανοῦ ἀναβαίνει. Ἐγνωρίζει ὁ Θεός, πῶς ἀπὸ ὅλα ἐτοῦτα οἱ Ἰσραηλῖται ἤθελαν γένει πολλὰ περίεργοι νὰ μάθουν, και νὰ καταλάβουν, ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁ Θεός, ὁ τόσον μέγας, και φοβερός. Ὅθεν κράζει εὐθύς τὸν Μωϋσῆ· του λέγει· κατέβα ὀγλήγορα ἀπὸ τὸ ὄρος, και εἶπε εἰς ὅλους τούς Ἰσραηλίτας νὰ μὴν ἀποτολμήσῃ κανένας νὰ ἐξετασῇ μὲ τὸν νοῦν του, διὰ νὰ καταλάβῃ τις εἶναι ὁ Θεός. Βεβαίωσε τους ἀπὸ μερους μου, πῶς ἂν ἀποτολμήσουν νὰ κάμουν τέτοιον πράγμα, ἐγκρεμνίζονται εὐθύς ἀπὸ τὴν χάριν μου, πίπτουν παρευθὺς ἀπὸ τὴν πίστιν οπου ἔχουν, εἰς τὸ βάθος τῆς ἀπιστίας. μὴ θελήσουν νὰ ἐρευνήσουν διὰ νὰ καταλάβουν. και διατι; Διατὶ πίπτουν εἰς τὸ σκότος τῆς ἀκαταληψίας.

Αὐτὸ παθαίνουν ἐκεῖνοι Ὁι αὐθαδεῖς, ὅσοι θέλουν μὲ τὸν νοῦν τους νὰ καταλάβουν τὸν Θεόν. Πίπτουν ἀπὸ τὴν χάριν του Θεοῦ, πίπτουν ἀπὸ τὸ φῶς τῆς πίστεως, πίπτουν εἰς τούς χάνδακας τῆς ἀπιστίας. «Μὴ ποτε ἐγγίωσι κατανοῆσαι, και πέσωσι». Μὰ τι; Δὲν εἶναι ἴσως ἔτσι; Δὲν σκοτιζεται ἴσως ὁ νοῦς μας, ὅταν ἐξεταζωμεν τὰ πράγματα τῆς πίστεως, δὲν βυθίζεται μέσα εἰς ἓνα πέλαγος ἀνεξάντλητον; Δὲν ἐμβαίνει μέσα εἰς ἓνα χάος βαθύτατον; Δὲν γεμίζει ἀπορίες, και ἀμφιβολίες;»

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ

Στέρησε, λοιπόν, ο καλός Θεός από τους πρωτοπλάστους την γνώση της Θεότητας, από αγάπη για τον άνθρωπο, για να μη τον χάσει, μη βυθιστεί στο χάος της απελπισίας, της άρνησης, της αθεΐας!

Συνεργεία του διαβόλου όμως, πλανήθηκαν οι πρωτόπλαστοι, με όπλο την καλλιέργεια του εγωισμού και έπεσαν στην παρακοή.

Αποτέλεσμα της παρακοής ήταν η έξωση από τον παράδεισο, η έξωση όμως όχι προς θάνατο και καταδίκη, αλλά προς αγώνα για την επιστροφή. Η αγάπη του Θεού ήταν τέτοια, πού δεν μπορούσε να εγκαταλείψει τους ανθρώπους. Την ίδια στιγμή της εξώσεως τούς παρηγορούσε, λέγοντας τους: «θα σάς σώσω, γιατί η θέση σας είναι εδώ κοντά μου· σάς έπλασα από αγάπη και από αγάπη δεν μπορώ να σας εγκαταλείψω...».

Για να επιστρέψουμε όμως πίσω στον παράδεισο, στον δικό μας τόπο για τον οποίο πλαστήκαμε, χρειάζεται αγώνας και προσπάθεια αποβολής του εγωισμού μας, εξαιτίας του οποίου χάσαμε τα πάντα.

«Έκάθησεν Ἀδὰμ ἀπέναντι του παραδείσου και έκλαυσε πικρῶς...» αναφέρει ένα τροπάριο του Τριωδίου. Έκλαυσε γιατί στερήθηκε την αγάπη του Θεού, την αγάπη του Πατέρα και την καθημερινή επαφή μαζί Του, την θέα του προσώπου Του. Αυτή η στέρηση κάνει πιο δύσκολο τον αγώνα, αλλά δημιουργεί ένα ισχυρό κίνητρο, για να ξεκινήσει η προσπάθεια με αμείωτη ένταση και ενθουσιασμό.

Στο ξεκίνημα αυτής της προσπάθειας, πάλι ο καλός Θεός δεν αφήνει τον άνθρωπο μόνο του. Γνωρίζει την ανθρώπινη αδυναμία, καθώς και τις ενέργειες του πειρασμού πού αγωνίζεται να μάς αποτρέψει από την προσπάθεια.

Αυτήν την αδυναμία του ανθρώπου, πού έχει ως αποτέλεσμα το εύκολο παραστράτημά του, έρχεται ο ίδιος ο Θεός, σε όλη την πορεία της ιστορίας του ανθρωπίνου γένους, να ενισχύσει, στέλνοντας κατά καιρούς τούς Προφήτες, οι οποίοι ως άνθρωποι του Θεού, καθοδηγούσαν, στηλίτευαν τα κακώς κείμενα της εποχής, αλλά ταυτόχρονα τόνιζαν με όλη την δύναμη της ψυχής τους ότι ο Θεός εξακολουθεί, παρά το παραστράτημα από τον νόμο Του, να αγαπά τον λαό Του και ότι μετά την καταστροφή θα έρθει η αποκατάσταση· μετά την τρικυμία θα έρθει η γαλήνη· μετά το σκοτάδι θα έρθει το φως. Η παρακοή απομάκρυνε τους ανθρώπους από το Φως, από τον

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ

Θεό, και προσπαθούσαν μέσα στο σκοτάδι να πάρουν τον δρόμο της επιστροφής, να συναντήσουν πάλι το Φως. Η πορεία δύσκολη, αλλά η αγάπη του Θεού σκεπάζει, προστατεύει και φωτίζει. Οι Προφύτες ενεργούσαν ως απεσταλμένοι του Θεού, από τούς μεγάλους μέχρι και τούς μικρότερους, με αποκορύφωμα τον μέγιστο έν Προφήταις, τον Πρόδρομο και Βαπτιστή Ιωάννη· η φωνή τους ήταν φωνή Θεού· η παρουσία τους ήταν η παρουσία του Θεού· ήταν φάρσι φωτεινοί για να φωτίζουν το σκότος των ανθρώπων, ώστε να μην νοιώθουν μόνοι, αλλά παρηγορούμενοι να οδηγηθούν Στο Φως.

Προετοίμαζαν την έλευση του φωτός στην γη, την έλευση της αγάπης του Θεού, τον ερχομό του Χριστού, ο οποίος θα διαλύσει το σκότος και θα εκπληρώσει την υπόσχεση του Θεού στους πρωτοπλάστους για την σωτηρία τους.

Όπως αναφέρει ο Προφ. Ίεζεκιήλ, “δεν θέλει ο Θεός να πεθάνει ο αμαρτωλός, αλλά να επιστρέψει σε μετάνοια και να ζήσει αιώνια” (κεφ. ΛΓ΄ 11)· και ο απόστολος Παύλος συμπληρώνει ότι: «ο Θεός θέλει όλοι οι άνθρωποι να σωθούν και να έρθουν σε επίγνωση της αλήθειας» (Α΄ Τιμ. β΄ 4). Γι’ αυτό ο Θεός, ο Δημιουργός μας, ο Νομοθέτης, ο Σωτήρας και ο Κριτής μας, φέρεται ως Πατέρας και μάς παίρνει από το χέρι, ενίοτε και από το αυτί, παιδαγωγικά, και μάς οδηγεί στην πίστη, στην μετάνοια, μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία.

Λέγει ο εβδομηκοστός δεύτερος ψαλμός: “Εκράτησας της χειρός της δεξιᾶς μου”, δηλαδή με στήριξες, με βοήθησες, με οδήγησες. “και έν τῇ βουλή Σου ώδήγησάς με”: Ότι έκανες, το έκανες με την θέλησή Σου, βάσει δικού Σου σχεδίου. Δεν με κράτησες προσωρινά, αλλά μέχρι τέλους με οδήγησες στον προορισμό μου. “Μετά δόξης προσελάβου με”: Όχι σαν σκουπίδι, όχι σαν απόπαιδο, όχι σαν κάποιον ανεπιθύμητο, αλλά θαυμαστά και ένδοξα, με πήρες κοντά Σου, (Ψαλμ. οβ΄ 23-24).

Αλήθεια, τι σημαίνει ότι κρατάμε κάποιον από το δεξί χέρι; Σημαίνει ότι είμαστε δίπλα του, κοντά του, οικείοι, και τον βοηθάμε αποτελεσματικά, με πατρική φροντίδα και αγάπη. Αυτό ακριβώς κάνει και ο Θεός μας. Το λέμε κάθε φορά στην θεία Λατρεία μας: “Αντιλαβου, σῶσον, έλέησον και διαφύλαξον ημάς, ο Θεός, τῇ σῆ χάριτι”.

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ

Ο Θεός επίσης δεν οδηγεί απλώς κρατώντας μας από το χέρι, αλλά πολύ συχνά σηκώνει στα χέρια Του τον αγωνιζόμενο, πάσχοντα, πεσμένο και πληγωμένο άνθρωπο, όπως ακριβώς έκανε ο Καλός Σαμαρείτης.

Στην Παραβολή του ασώτου, την οποία ακούσαμε στην αρχή του Τριωδίου, ο Πατέρας δέχθηκε και τίμησε τον αποστάτη υιό του, φανερώνοντας την αγάπη και την έγνοια του Θεού Πατέρα προς τα παιδιά Του. Περίμενε με αγωνία ο Πατέρας την επιστροφή του υιού του, και μόλις τον είδε από μακριά, δεν περίμενε να φθάσει κοντά του, αλλά έτρεξε ο ίδιος και τον αγκάλιασε πατρικά, σβήνοντας ότι είχε συμβεί πιο πριν.

Η αγκαλιά είναι προνόμιο και δικαίωμα του Πατέρα και της Μητέρας, ως απόδειξη της αγάπης, της έγνοιας, της στοργής προς τα παιδιά τους. Μέσα σ' αυτήν την αγκαλιά σβήνουν τα πάντα.

Έτσι και ο Θεός Πατέρας, όντας παρών στην ζωή μας, μάς κλείνει μέσα σ' αυτήν την Ουράνια Πατρική Του αγκαλιά, οδηγώντας όλους στην σωτηρία.

Πρέπει λοιπόν να ξέρουμε ότι ο Καλός Θεός ούτε τώρα μάς αφήνει, ούτε μετά θάνατον, αν θέλουμε βέβαια κι εμείς να σωθούμε. Μάς κρατάει από το χέρι.

Τώρα μεν με την βοήθεια της θείας χάριτος περπατάμε στους δρόμους της αρετής και της αλήθειας. Στην οδό, την αλήθεια και την ζωή της εκκλησίας. Με τον λόγο Του, με τον πνευματικό μας και τα παραδείγματα των αγίων. Δεν είναι το ίδιο η πορεία στο φως της Ορθοδοξίας με την πορεία στην σκοτεινή αμαρτωλή ζωή. Αν όμως εμείς θέλουμε να περπατάμε στα σκοτάδια της παρανομίας και όχι στα λευκά, αγνά και καθαρά μονοπάτια του Θεού, τότε είμαστε άξιοι των πράξεών μας. Όλα θα είναι σκοτεινά, αβέβαια, γεμάτα θλίψη και στενοχώρια...

Γι' αυτό λέγει ο πρώτος ψαλμός: “μακάριος άνήρ ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλή ἄσεβων και ἐν οδῶ ἁμαρτωλῶν οὐκ ἔστη...”. Ας προσέξουμε πάρα πολύ το ρεύμα του κακού, την νοοτροπία του κόσμου, τις κακές παρέες.

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ

Η ελευθερία είναι γνώρισμα του Θεού, ο οποίος μάς την χάρισε για να κινούμαστε ελεύθεροι και ελεύθερα. Δεν θέλει να μάς κάνει δούλους Του, αλλά να γίνουμε δούλοι Του, γιατί το θέλουμε. Οι επιλογές στην ζωή μας θα βαρύνουν αποκλειστικά εμάς, είτε ακολουθώντας τον κατά Θεόν δρόμο, είτε τον αντίθετο, τον σκοτεινό, τον γεμάτο θλίψη και στενοχώρια.

Όταν όλα μάς πηγαίνουν ανάποδα, θα πρέπει να αναζητήσουμε τις ευθύνες στον ίδιο μας τον εαυτό. Κατά τα έργα, λοιπόν, θα είναι και η ζωή μας, κατά τον τρόπο πού επιλέγουμε να ζήσουμε, θα απολαμβάνουμε.

Ο άνθρωπος μέσα στην ιστορία του μέχρι σήμερα, εξαιτίας του εγωισμού του, δεν αποδέχεται ευθύνες· πάντα διαμαρτύρεται ότι φταίει κάποιος άλλος και ποτέ ο ίδιος. Ακούμε: «φταίει το σύστημα..., η κακιά η ώρα ..., οι πολιτικοί ..., η κοινωνία πού ζούμε...», φταίει στο τέλος πάντα ο Θεός!

Ενώ ο Θεός με την παρουσία Του στην ζωή μας επιμένει και προσπαθεί για μάς, εμείς τον έχουμε βγάλει από την ζωή μας, δεν θέλουμε την βοήθειά Του, γιατί νομίζουμε ότι θα τα καταφέρουμε μόνοι μας.

Όταν όμως όλα στραβώσουν στην πορεία, τότε θυμόμαστε τον Θεό, όχι για άλλον λόγο, αλλά για να του αποδώσουμε την ευθύνη!

Ειλικρινά, μπορούμε να αναλογιστούμε το μεγαλείο της αγάπης του Θεού σε σχέση με την δική μας συμπεριφορά; Θα μπορέσουμε να τον αντικρίσουμε κατά πρόσωπο στην Δευτέρα παρουσία Του χωρίς να σκεφτούμε τι μάς έχει προσφέρει η αγάπη Του και τι του ανταποδώσαμε;

Αν ρωτούσαμε τον Χριστό τι νιώθει για μάς, θα μπορούσε να εκφράσει ένα παράπονο...

Εγώ σάς μίλησα για αγάπη και σείς με λιοδορούσατε...

Εγώ σάς έδωσα αγάπη και σείς με συκοφαντούσατε...

Εγώ σάς έδειξα την αγάπη και σείς με σταυρώσατε...

Εγώ σταυρώθηκα για την αγάπη και σείς γελούσατε.....

Εγώ είμαι η αγάπη και δεν με καταλάβατε!!!

Στα ανθρώπινα τα μάτια, βεβαίως, θα φαινόταν αυτό ως παράπονο, γιατί ο Χριστός πάνω στον Σταυρό πάλι αγάπη έδωσε και

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ

συγχώρησε τούς πάντες γιατί δεν ήξεραν τι έκαναν! Με την Σταυρική Του θυσία μάς έδειξε τον δρόμο της σωτηρίας, πού περνά μέσα από την αγάπη προς τον πλησίον.

Στην ευαγγελική περικοπή πού ακούσαμε την Κυριακή των Απόκρεω, ο Ίδιος ο Κύριος αναφέρει τι θα ζητήσει κατά την Κρίση στην Δευτέρα Παρουσία Του.

Ο Κύριος ταυτίζει τον εαυτό Του με τούς θεωρούμενους ως ελαχίστους, ώστε στο πρόσωπο αυτών να βλέπουμε τον Ίδιο τον Χριστό.

Για κάθε άνθρωπο ενανθρώπησε, δίδαξε, σταυρώθηκε, αναστήθηκε, για κάθε άνθρωπο υπάρχει. Πέραν αυτού, ο Κύριος μάς εγκαλεί για τις παραλείψεις μας προς τον πάσχοντα συνάνθρωπο, θέλοντας να μάς δώσει ο ίδιος το κλειδί πού ανοίγει τον παράδεισο.

Ποιό είναι αυτό; Μα ποιό άλλο από την ΑΓΑΠΗ! δεν χρειάζονται πτυχία, χρήματα, εκπαίδευση, αξιώματα κ.λπ. για να εκπληρώσει κανείς εκείνο το ελάχιστο ανθρωπινό χρέος, χρειάζεται μόνο ΑΓΑΠΗ, η οποία γίνεται φανερή ιδίως ως αγάπη προς τον πλησίον! Ο Κύριος ζητά από τούς ανθρώπους το απλούστερο δυνατό, το εφικτό σε όλους, το ανθρωπινότερο όλων: την αγάπη!

Γι' αυτόν πού αγαπά πραγματικά, ανθρωπίνως θα βγει το παράπονο ότι δεν τον κατάλαβε κανείς, όταν βλέπει να μην δέχονται την αγάπη του. Το παράπονο όμως θα είναι όχι για τον ίδιο, αλλά γι' αυτόν πού αγαπά, επειδή υποφέρει και ταλαιπωρείται.

Η εμπιστοσύνη στον λογισμό του είναι η αιτία πού δεν βλέπει την αγάπη του άλλου.

Χτίζουμε τον κόσμο μας γύρω από τον λογισμό μας... νομίζω ότι, ...έχω τον λογισμό ότι, ...εγώ ξέρω..., είναι εκφράσεις πού κυριαρχούν στην ζωή μας οι οποίες δεν μάς αφήνουν να καταλάβουμε την διάθεση του άλλου, φθάνοντας πολλές φορές να τον σταυρώνουμε άδικα! και η απόφαση της σταυρώσεως τελικά στηρίζεται σε ένα «νομίζω» και σε ένα «έχω τον λογισμό», λέγοντας πολλές φορές: «καταλαβαίνω ότι μπορεί να σε αδικώ, αλλά εγώ σε σταυρώνω!»

Μέσα από όλη Αυτήν την δοκιμασία η αγάπη, όταν είναι πραγματική, συνεχίζει· δεν σβήνει. Όπως ο ήλιος δεν εξαφανίζεται όταν συννεφιάζει!

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ

Θα ρωτήσει κάποιος: γιατί άραγε ο Θεός επιτρέπει τούς πόνους στην ζωή μας, αφού είναι Θεός αγάπης και η παρουσία Του είναι συνεχής στην ζωή μας; Πως είναι δυνατόν στην παρουσία του Θεού να υπάρχει πόνος, πειρασμός και δοκιμασίες, θάνατος;

«Ὁν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει». Ποια η ερμηνεία αυτής της φράσης; Οι πολέμιοι του Χριστιανισμού λένε: Αφού ο Θεός παιδεύει αυτούς που αγαπάει, καλύτερα να μην πιστεύουμε. Δεν είναι παθητική και μοιρολατρική μια τέτοια αντιμετώπιση εκ μέρους των Χριστιανών; Τι διαφορά έχει ο Χριστιανισμός από τις άλλες θρησκείες και μάλιστα από τον Βουδισμό και τον Μωαμεθανισμό που διδάσκουν την απάθεια;

Ο στίχος αυτός αποτελεί μέρος περικοπής από την προς Εβραίους επιστολή του Αποστόλου Παύλου (κεφ. ιβ' στ. 1-13). Ως μεμονωμένος στίχος, από όπου και έχει μεταφερθεί εδώ, βρίσκεται στις Παροιμίες Σολομώντος (γ' 12). Ο απόστολος Παύλος τον επαναλαμβάνει, τον ερμηνεύει και τον αναπτύσσει με τρόπο πειστικό. Ξεκινάει από τις δοκιμασίες και τις θλίψεις των μαρτύρων της πίστεως. Τι τράβηξαν και τι απερίγραπτα μαρτύρια υπέμειναν, για να μη προδώσουν την πίστη τους, αλλά να μείνουν πιστοί στον Θεό! Όλα αυτά τα γνώριζε ο Θεός και τα επέτρεψε, όχι για να τούς τιμωρήσει, όχι να τούς συντρίψει, αλλά να τούς αναδείξει. Μικρού χρόνου η δοκιμασία και ο πόνος, μακρά όμως η τιμή και η δόξα και στην γη αυτήν και στον ουρανό. Αυτούς τούς μάρτυρες τούς προβάλλει ο θείος Παύλος ως υποδείγματα θάρρους και υπομονής και ως πηγή εμπνεύσεως και παραδειγματισμού.

Η άσκηση της υπομονής δεν είναι καθόλου εύκολο κατόρθωμα. Θέλει βέβαια επιστράτευση ψυχικών δυνάμεων. Θέλει οπωσδήποτε θερμή και πολλή προσευχή για να έλθει η χάρις του Θεού και να δυναμώσει την ψυχή. Θέλει όμως και σκέψεις πνευματικές, για να παρηγορείται και να ενισχύεται η ψυχή.

Επιτρέψτε μου να σάς διηγηθώ εδώ ένα γεγονός, του οποίου η ανάγνωση στο παρελθόν μου προξένησε εντύπωση και δίδει την ευκαιρία για πολλές σκέψεις, προς την κατεύθυνση να απαντηθεί το ρώτημα: «γιατί ο Θεός επιτρέπει τούς πόνους στην ζωή μας;»:

«Κάποτε, ενώ ήταν χειμώνας και νύχτα, ναυάγησε ένα μικρό

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ

αλιευτικό πλοιάριο στις ακτές του Καναδά. Ο πλοίαρχος και ο γιος του, μοναδικοί επιβάτες του μικρού αλιευτικού, βγήκαν στην ακτή κολυμπώντας, με βρεγμένα ρούχα και σε άσχημη κατάσταση. Γλύτωσαν από τον κίνδυνο του πνιγμού. Τώρα όμως θα πέθαιναν από το κρύο και την υγρασία των ρούχων τους. Ενώ ο πατέρας βρισκόταν σε απόγνωση, είδε στο βάθος του δάσους πού εκτεινόταν μπροστά τους, ένα αμυδρό φως. Ήταν η μοναδική ελπίδα.

Το μέρος ήταν έρημο και άγνωστο. Πουθενά δεν φαινόταν κάποια κατοικία. Πατέρας και γιός άρχισαν λοιπόν να βαδίζουν προς το αμυδρό φως πού έβλεπαν στο δάσος, τρέμοντας, βέβαια, από το κρύο, καθώς ήταν μούσκεμα. Εάν έφθαναν εγκαίρως στο φως και έβρισκαν κάποια περιποίηση, θα γλύτωναν το βέβαιο θάνατο.

Εκεί όμως πού βάδιζαν, ο γιός άρχισε να μουδιάζει, γιατί τα βρεγμένα ρούχα και το πολύ κρύο τον πάγωναν. Το βάδισμά του έγινε πολύ δύσκολο και διέτρεχε τον κίνδυνο να μουδιάσουν τα πόδια του περισσότερο και να μην μπορούν να βαδίσουν καθόλου. Ο πατέρας προσπαθούσε να ενισχύσει το παιδί του και να το ενθαρρύνει, ώστε να συνεχίσει να περπατά. Δυστυχώς όμως το μούδιασμα των ποδιών αυξανόταν και η δυσκολία του βαδίσματος γινόταν μεγαλύτερη.

Τότε ο πατέρας σοφίστηκε το εξής τέχνασμα: απέσπασε ένα κλαδί από ένα δένδρο πού βρέθηκε δίπλα του και με το κλαδί αυτό άρχισε να χτυπά τα πόδια του παιδιού, το οποίο δεν μπορούσε πιά σχεδόν καθόλου να βαδίσει.

Ο γιός διαμαρτυρήθηκε στην αρχή γιατί τον χτυπούσε ο πατέρας και ο πατέρας, με πονεμένη αλλά στοργική φωνή, του απάντησε:

- Παιδί μου, πρέπει να βαδίσεις! Νίκησε το μούδιασμα των ποδιών σου και προχώρα!

- Πατέρα, δεν μπορώ φώναξε το παιδί. Τα πόδια μου μουδιάζουν όλο και περισσότερο!

Τότε ο πατέρας έσφιξε την καρδιά του και άρχισε να χτυπά στα πόδια το παιδί του πολύ δυνατότερα. Τα πόδια του παιδιού μάτωσαν, αλλά εξαναγκάστηκε να βάλει τα δυνατά του και να συνεχίσει το περπάτημα. Τελικά, κουτσαίνοντας και με μόχθο,

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ

έφθασε μαζί με τον πατέρα του στο σπιτάκι στο οποίο έβλεπαν το φως.

Ήταν ματωμένα τα πόδια του και πληγιασμένα από το ράβδισμα με το κλαδί, πού είχε αποσπάσει ο πατέρας από το δέντρο.

Το παιδί βρισκόταν σε άθλια κατάσταση, αλλά ήδη είχαν φθάσει στο σπίτι. Εκεί απόλαυσαν αμέσως την στοργή και την περιποίηση και έτσι σώθηκαν, πατέρας και γιός, από το βέβαιο θάνατο.

Τι έκανε ο πατέρας; Θλιβερό καθήκον! Εξαναγκάστηκε να χτυπά το παιδί του στα πόδια δυνατά για να το αναγκάσει να φτάσουν στο σπίτι της σωτηρίας. Πικρό το μέσο, αλλά σωτήριο για την ζωή του.

Αυτό γίνεται πολλές φορές στην ζωή. Ο Θεός Πατέρας πού μάς αγαπά, θέλει οπωσδήποτε την σωτηρία μας. Κάποτε εμείς οι άνθρωποι αμελούμε και κωφεύουμε στην φωνή Του και τότε ο Θεός Πατέρας από στοργή επιτρέπει κάποιο μαστίγωμά μας, για να ξυπνήσουμε από το λήθαργο της ψυχικής αμέλειας και να αφυπνιστούμε πνευματικά. Επιτρέπει ο Θεός θλίψεις και δοκιμασίες για πνευματική μας ωφέλεια. Πικρό το ποτήρι του πόνου, αλλά σωτήριο.

Αδελφοί μου, τίποτε δεν γίνεται τυχαία.

το ότι ο Θεός επέτρεψε στον καθένα από εμάς αυτήν την δοκιμασία την οποία περνούμε, σημαίνει ότι έχει το σοφό σχέδιό Του. Είναι για το καλό μας.

Ας δεχθεί ο καθένας προσωπικά την θλίψη σαν επίσκεψη Θεού. Ας σκεφθεί ότι ο πειρασμός δεν έχει δικαίωμα να με πειράξει μόνο παραχώρηση παίρνει από τον Θεό. Μπορώ εκείνη την στιγμή της δυσκολίας να σκεφθώ ότι για να επιτρέπει ο Θεός τον πειρασμό, με έχει στο μυαλό Του;

Είμαι, άραγε, εγώ άξιος να βρίσκομαι στο μυαλό και την σκέψη του Θεού;

Τα πάντα γύρω μου τότε θα ειρηνεύσουν! Θα πάρω τις απαντήσεις πού ήθελα! Τα πάντα κινούνται γύρω από το θέλημα του Θεού!

Ας πει ο καθένας στον εαυτό του: “Υποτάξου στο θέλημα του Θεού. Παρακάλεσε μεν τον Θεό να σε βγάλει από την δοκιμασία και

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ

να σου πάρει τον πόνο· και παρακάλεσε και πάλιν και πολλάκις, με επιμονή και πίστη, να σου αφαιρέσει ο Θεός την δοκιμασία. Αλλά, αν η αγαθότης Του δεν σου αφαιρεί την θλίψη, δείξε υπομονή και υποταγή.

Λέγε μες στην καρδιά σου: «Κύριε, γενηθήτω το θέλημά Σου. όχι όπως θέλω εγώ, αλλά όπως θέλεις Εσύ»

Η υπομονή και η υποταγή μας στον Θεό ανεβαίνουν ως θυμίαμα ενώπιον του θρόνου της Δόξης της Μεγαλοσύνης Του.

Είναι άπειρα τα παραδείγματα ανθρώπων πού σώθηκαν από βέβαιη ψυχική καταστροφή με το ξύπνημα το πνευματικό, πού τούς έφερε μια δοκιμασία στην ζωή.

Έχουμε ακούσει πολλές φορές κάποιους να λένουν: «Έχασα την υγεία μου, αλλά βρήκα την υγεία της ψυχής μου και είμαι ευτυχής», ή «Γνώρισα τον Θεό μέσα από την θλίψη και την δοκιμασία. Ήμουν βουτηγμένος στην αμαρτία και ο Θεός επέτρεψε να χάσω την δουλειά μου και να βυθιστώ στην φτώχεια, μα άνοιξαν τα μάτια μου στο φως της πίστεως και ζω τώρα πολύ φτωχότερα, αλλά πολύ περισσότερο ευτυχισμένος!»

Επίσης, είδαμε πολλές φορές ανθρώπους πονεμένους και πενθούντας για τον θάνατο προσφιλών τους προσώπων, οι οποίοι ζούσαν ως τότε τελείως ξένοι προς την εκκλησία, μετά όμως από το φρικτό φαρμάκι του πόνου, άλλαξαν τρόπο ζωής, αφυπνίστηκαν πνευματικά, άρχισαν να ενδιαφέρονται για την μετά θάνατον ζωή, πού ως τότε δεν τούς είχε απασχολήσει, άρχισαν να βρίσκουν την παρηγοριά τους στην εκκλησία και να σώζονται πνευματικά.

Το σχέδιο του Θεού στην ζωή μας, αδελφοί μου, είναι σοφό και στοργικό. Εμείς είμαστε πολλές φορές κοντόφθαλμοι. Ο Θεός βλέπει πολύ μακρύτερα από εμάς.

Σκοπός, λοιπόν, του ανθρώπου είναι να διακρίνει, να αναζητά και να εμπιστεύεται το θέλημα του Θεού!

Ο καλός Θεός περιμένει από εμάς να τον βάλουμε οδηγό στην ζωή μας, να μάς κατευθύνει με σιγουριά στον δρόμο της επιστροφής μας προς Αυτόν.

Ας μην αφήσουμε τον εγωισμό μας να αντικαθιστά τον Θεό, η πορεία θα είναι απρόβλεπτη.

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ

Στις μέρες ιδίως πού ζούμε και βιώνουμε αυτήν την πνευματική εξαθλίωση και ό,τι συνεπάγεται με αυτήν, είναι επιτακτική η ανάγκη να εμπιστευθούμε τον Θεό. Στο αρχαίο θέατρο είχαν εφεύρει οι τραγωδοί και ποιητές τον «από μηχανής Θεό», ο οποίος τούς έλυne όλα τα άλυτα προβλήματα του σεναρίου τους. Εμείς, όμως, έχουμε τον Ένα και Αληθινό Θεό, ο Οποίος περιμένει υπομονετικά να τον φωνάξουμε, και τότε μόνο θα νιώσουμε την πραγματική ηρεμία, την αληθινή χαρά στην ζωή μας, γιατί Αυτός είναι η Χαρά, η Ζωή και η Οδός πού οδηγεί στο Φως και στην ανάσταση!

Αυτήν την Οδό ακολούθησε σε όλη Της την ζωή και η Παναγία. Αυτήν την Οδό μάς καλεί όλους να ακολουθήσουμε με παράδειγμα την ζωή Της. Ήταν η ζωή Της μια πορεία μέσα στην χαρά γιατί γέννησε την Χαρά. Η ζωή της Παναγιάς χαρακτηριζόταν από την σιωπή Της. Δεν μιλούσε ποτέ γιατί βίωνε μέσα Της τον Θεό, είχε πληρότητα χάριτος. Δεν είχε απορίες και ερωτήματα γιατί κυοφόρησε την «Απάντηση» μέσα Της.

Η παρουσία του Θεού στον κόσμο αποκαλύφθηκε με την ζωή της Παναγιάς, μια ζωή γεμάτη αγάπη γιατί έφερε την Αγάπη στα σπλάχνα Της. Βίωσε την αγάπη απόλυτα χρησιμοποιώντας την γλώσσα της αγάπης που είναι η σιωπή.

Η σιωπή Της λύθηκε μόνο για να απαντήσει στον Αρχάγγελο: “Ίδού η Δούλη Κυρίου”.

Έλυσε την σιωπή Της για να συνεχίσει να σιωπά!

Έλυσε την σιωπή Της για να μάς δείξει τον τρόπο να αγαπούμε, με την σιωπή και την εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού.

Η σιωπή της Παναγιάς δηλώνει την παρουσία του Θεού.

Η σιωπή της Παναγιάς είναι η «πολυλογία» της αγάπης!

Καλή δύναμη για το υπόλοιπο της αγίας Τεσσαρακοστής και Καλή Ανάσταση!